

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/6/2018
Identifikačné číslo spisu:	9517100242
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:9517100242.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Petra Paludu, v trestnej veci obžalovaného E. K., pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., o odvolaniach obžalovaného E. K. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 31. januára 2018, sp. zn. PK-1T/34/2017-285, na verejnom zasadnutí 28. apríla 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného E. K. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa zamietajú.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 31. januára 2018, sp. zn. PK-1T/37/2017-285, bol obžalovaný E. K. uznaný za vinného z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 3. februára 2017 v čase o 09:55 hod. v administratívnej budove Okresného riaditeľstva Policajného zboru v V., Okresného dopravného inšpektorátu v A., detašovaného pracoviska s miestom výkonu v G. X. Y., ul. E. č. XXX, kancelária č. XXX, v súvislosti s vykonávaním evidencie motorového vozidla Audi A7, evidenčné číslo A. XXX M., poskytol úplatok, vo forme bankovky nominálnej hodnoty 5,- € alebo 10,- € osobe označenej ako npráp. Mgr. B. Ď., nar. XX. X. XXXX v A., trvalým bydliskom V. V. - G. XXXX, služobne zaradený ako referent ODI v A., Okresné riaditeľstvo PZ V., s miestom výkonu služby G. X. Y..

Za to mu súd podľa § 333 ods. 2 Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j) Tr. zák. uložil peňažný trest vo výške 800,- eur (osemsto eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody na 2 (dva) mesiace.

Proti tomuto rozsudku včas podali odvolania obžalovaný E. K. (ďalej len „obžalovaný“) a prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“).

V písomnom odôvodnení odvolania podanom prostredníctvom obhajcov proti výrokom o vine a treste a konaniu, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo, obžalovaný v bode I po stručnej rekapitulácii výrokovej časti prvostupňového rozsudku namietol, že v konaní vedenom voči nemu bolo zásadným spôsobom porušeného jeho právo na obhajobu a spravodlivý súdny proces a rozhodnutie prvostupňového súdu označil za nesprávne, založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave a na nesprávnom právnom posúdení veci.

Namietol, že žiadneho trestnoprávného konania sa nedopustil, a vinu za skutok, pre ktorý bol odsúdený, odmietol. Trval na tom, že svedkovi npráp. Mgr. L. Ď. (ďalej len „svedok“) nikdy žiaden úplatok nedal, a zároveň vyslovil presvedčenie, že z vykonaného dokazovania nie je možné vyvodiť jednoznačný záver premietnutý do výrokovej vety napadnutého rozsudku. Výpoveď svedka (predtým spoluobvineného) na rozdiel od svojej výpovede, ktorá je od začiatku konzistentná, označil za meniacu sa podľa aktuálnej situácie svedka a vedenú jeho snahou o zlepšenie svojho postavenia v prebiehajúcom trestnom konaní.

Argumentujúc chronológiou svedkových výpovedí v meniacom sa procesnom postavení (obvineného a neskôr svedka) obžalovaný upriamil pozornosť na tie skutočnosti, ktoré dôveryhodnosť výpovedí svedka zásadným spôsobom spochybňujú.

Podľa obžalovaného takáto výpoveď svedka (pôvodne spolupracujúceho obvineného) vrátane procesu, ktorým bola vytvorená, nemôže v právnom štáte slúžiť ako (rozhodujúci) usvedčujúci dôkaz proti jeho osobe, pretože naopak, jeho dôveryhodnosť v posudzovanom konaní nebola žiadnym spôsobom spochybnená.

Pochybnosti o spáchaní skutku vyplývajú nielen z nepravdivej výpovede svedka, ale vyplývajú aj z vývoja samotnej skutkovej vety jeho obvinenia. V uznesení o vznesení obvinenia z 5. apríla 2017, ČVS: SKIS-2/OISS-V-2017, sa v skutkovej vete uvádza, že mal poskytnúť úplatok vo forme bankovky nezistenej hodnoty. Kto a akým spôsobom mal zistiť, že sa malo jednať o odovzdanie vecí, dokonca priamo o bankovku, je podľa obžalovaného doteraz záhadou, pretože zo žiadneho dôkazu zabezpečeného v trestnom konaní to pre neho nevyplývalo. Úplatok nikomu nedal a ihneď po zadržaní vo svojej výpovedi bez ohľadu na následky (nie z vypočítavosti ako svedok) uviedol a potvrdil, že žiadny úplatok nedal a nemal dôvod akýkoľvek úplatok dávať.

Z týchto dôvodov považuje uznanie svojej viny za nepostačujúce a úplne bezprecedentné. Je nemysliteľné, aby bol súdený a odsúdený za skutok, ktorý na podklade vykonaných dôkazov nie je možné ani presne ustáliť. Bankovky v nominálnej hodnote 5,- eur, 10,- eur sú nielen svojím označením, ale aj farbou a veľkosťou diametrálne odlišné. Ani jedna z týchto bankoviek však zaistená nebola, nikto ju nikdy nevidel a vidieť ani nemohol, pretože takúto bankovku svedkovi neodovzdal a okrem svedka, ktorý si len myslí, že mu dal do vrečka bankovku v jednej z týchto nominálnych hodnôt, neexistuje vo veci žiaden objektívny dôkaz. Argumentujúc výpoveďou tohto svedka zo 16. októbra 2017 („...neviem, z akého dôvodu by mi inak dával ruku do vrečka nohavíc.“), uviedol, že svedok vypovedal o tom, čo si myslí, a nie to, čo sám vnímal. Jedná sa o svedkovu interpretáciu scény z obrazovo - zvukového záznamu, a nie o spontánnu výpoveď, čo však nie je výpoveď svedka. Svedok nemôže vypovedať o tom, čo si myslí, že je zachytené na videozázname, ale to, čo sám v skutočnosti vnímal.

Ako svedok vnímal skutočnosť, je zrejmé z jeho výpovedí pred vzhliadnutím videozáznamu. Výpovede svedka po vzhliadnutí obrazovo - zvukového záznamu sú už ovplyvnené týmto záznamom a sú preto deformované.

Vyslovil presvedčenie, že v konaní o trestnom čine podplácania musí byť tak podstatná vec ako predmet úplatku čo do druhu a hodnoty úplatku jednoznačne preukázaná. Dokazovanie predmetu úplatku nemôže byť založené len na výpovedi jedného svedka („...dal mi niečo, neviem čo, 5 alebo 10 eur, lebo sa tak

dávalo.“) a domnienke obžaloby (5,- eur, ktoré nikto fyzicky nevidel a ani nezadokumentoval).

Upriamil pozornosť tiež na to, že od začiatku trestného stíhania rovnako tvrdí, že so svedkom žiadnym spôsobom nekomunikoval. O tom, že na dopravný inšpektorát príde prihlásiť nové motorové vozidlo, svedok vedomosť nemal a svoje tvrdenie označil za pravdivé. Na dopravný inšpektorát často nechodil a vždy sa správal štandardne. Po príchode do budovy dopravného inšpektorátu (do priestoru chodby s kancelárkami) si vzal časenku, po uistení sa, že do kancelárie obžalovaného nikto nečaká, pristúpil k jej dverám a zaklopal. Tvrdenie svedka v jeho výpovedi zo 16. októbra 2017 o tom, že v rade nečakal a rovno vošiel dovnútra, tak nezodpovedá realite, pretože to nevyplýva ani z vyhotoveného obrazovo - zvukového záznamu. Práve naopak, nielen jeho výpoveď, ale aj tento záznam dokazuje, že riadne na dvere zaklopal (na zázname je to zreteľne počuť) a čakal, kým niekto príde otvoriť. Na zázname je vidieť aj to, že svedok na zaklopanie vstal a otvoril dvere a zavola ho dnu. Svedok v prvej výpovedi uvádzal, že nevie, za čo úplatok dostal. Po pozretí záznamu začal tvrdiť, že ho dostal za to, aby on nemusel stáť v rade. Svedok sa pritom nevedel vyjadriť, koľko bolo na chodbe čakajúcich ľudí. Nie je preto namieste tvrdenie svedka, že niekoho predbehol. Od začiatku pritom tvrdí, že nikto z ľudí na chodbe do kancelárie svedka na vybavenie nečakal. Svedok k svojmu tvrdeniu o predbehnutí pridal neskôr aj verziu o tom, že nemal časenku, ktorú od neho ale nežiadal, a preto to nemohol ani vedieť. Čakať v rade nemusel nie preto, že sa o to pričinil svedok, ale preto, že pred jeho kanceláriou žiaden rad nebol. Je nerozhodné, kde v tom čase boli iné stránky (či pri vozidlách a čakali na obhliadku vozidiel iným policajtom alebo vyplňali žiadosti, prípadne si len zobrali časenku a odišli). Z obrazovo - zvukového záznamu je zrejmé, že počas jeho prítomnosti prišiel do kancelárie aj iný policajt, ktorý tiež vybavoval stránku. Z týchto dôvodov tvrdenie svedka o dôvode úplatku, ktorým malo byť to, že nemusel čakať v rade, je len ničím nepodložená špekulácia. Ako prílohu ku svojmu odvolaniu obžalovaný pripojil fotografie s kancelárkami Okresného dopravného inšpektorátu preto, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku mimo rámca vykonaného dokazovania tvrdil, že z obrazovo - zvukového záznamu vyplýva, že pred kanceláriou čakali ľudia. Uvedené konštatovanie je len ďalším príkladom uplatňovania domnienok v jeho trestnom konaní. To, že na tomto zázname je vidieť oproti dverám kancelárie nohy nejakej osoby v tmavých nohaviciach, ešte nedokazuje, že táto osoba čakala do kancelárie svedka. Z ním zabezpečených fotografií je zrejmé, že na chodbe je niekoľko kancelárií, pričom okrem kancelárie svedka sa tam nachádzajú aj ďalšie kancelárie (napríklad kancelárie na výdaj vodičských preukazov a iné). Bez ďalších dôkazov nie je preto možné dospieť k záveru, že osoba stojaca na opačnej strane, ako sú dvere kancelárie svedka, čaká do jeho kancelárie a túto osobu mal predbehnúť. Takýto záver prvostupňového súdu je preto len domnienkou rovnako ako aj jeho záver, že mal do vrečka svedka dať bankovku, ktorú nikto nevidel a nie je možné určiť jej hodnotu. Nielenže žiaden úplatok nedal, ale pre takéto konanie nemal ani motív. Nikoho nepredbehol, do kancelárie vstúpil na vyzvanie svedka a nepredloženie časenky tvrdené svedkom až na hlavnom pojednávaní považuje za účelové využitie situácie. Je pritom zjavné, že svedok časenku od neho ani nežiadal, ale sa ho rovno spýtal, čo prišiel vybaviť, a pochválil mu topánky, čo vyplýva z obrazovo - zvukového záznamu. Následne sa konverzácia viedla len ohľadom jeho topánok, nového auta a na časenku sa jednoducho zabudlo. Zo záznamu možno pritom zistiť, že svedok ani od ďalšej osoby, ktorá prišla do kancelárie až po ňom, časenku nepýtal a začal ju vybavovať rovnako ako jeho. Podľa obžalovaného je pozoruhodné, že s tvrdením o časenke svedok prišiel až s odstupom času, keď už bolo jasné, že túto už ani teoreticky nemohol mať, pretože si časenky neodkladá. Z týchto dôvodov obžalovaný svoje odsúdenie považuje za nezákonné s tým, že bol odsúdený za úplatok, ktorý nikdy nedal, ktorý nikto nevidel, a za výhodu, ktorú v skutočnosti nemal.

V bode II podaného odvolania poznamenal, že aj keď s ťažkosťami, dokázal sa preniesť cez to, že v čiernom odeví policajti so samopalmi v rukách prišli preňho priamo do jeho práce a pred všetkými jeho zamestnancami ho ako vraha vyviedli von v putách. Vie sa povzniesť aj nad to, že o dôvode takéhoto postupu sa dozvedel z uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré mu strčili do rúk až v policajnom aute. Vyslovil úvahu, že predvolania na podanie vysvetlenia nie sú zrejme už v móde, a to ani v prípade obvinenia z banálneho skutku údajného úplatku (pôvodne nezistenej hodnoty, neskôr podľa obžaloby vo výške 5,- eur). Nevie sa však povzniesť nad skutočnosť, že celé vyšetrovanie viedol nezákonný orgán, ktorého právomoc a príslušnosť nie je daná Trestným poriadkom ani iným zákonom zo Zbierky zákonov Slovenskej republiky.

Uznesenie o vznesení obvinenia mu vzniesol orgán nazvaný ako Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Stred, Banská Bystrica. Takýto štátny orgán však nie je oprávnený ani všeobecne, ani vo vzťahu k nemu ako obžalovanému, vykonávať žiadne úkony trestného konania. Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra nemá kompetenciu začínať trestné stíhanie, vznášať obvinenie a podávať návrh na podanie obžaloby v zmysle § 199 ods. 1, § 206 ods. 1 a § 209 ods. 1 Tr. por. a ani na ďalšie nasledujúce procesné úkony v zmysle Trestného poriadku. Na tomto fakte nič nemení ani to, že pod uznesením podľa § 199 ods. 1 a § 206 ods. 1 Tr. por. a § 209 ods. 1 Tr. por. a návrhom v zmysle § 209 ods. 1 Tr. por., resp. pod inými úkonmi Trestného poriadku je podpísaný vyšetrovateľ Policajného zboru. V záhlaví uznesenia je totiž sprítomnený štátny orgán, ktorý ho vydáva, a tým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Stred, a v závere je i okrúhla pečiatka, ktorou sa autorizuje rozhodnutie s názvom Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Kumulácia dvoch štátnych orgánov do jedného, pokiaľ ide o autorstvo vydania rozhodnutia v mene Slovenskej republiky, sama osebe robí z tohto rozhodnutia zmätočnosť, nezrozumiteľnosť, nulitu a v konečnom dôsledku i nezákonnosť. Správnosť vyššie uvedeného záveru potvrdzuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 15. mája 2007 vo veci Ramsahai a iné proti Holandsku, sťažnosť č. 52391/99, rozsudok zo 14. decembra 2010 vo veci Mižigárová proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 74832/01, rozsudok z 25. júla 2013 vo veci Kummer proti Českej republike, sťažnosť č. 32133/11, rozsudok zo 16. februára 2012 vo veci Eremiášová a Pechová proti Českej republike), ktorá kladie dôraz na praktickú nezávislosť vyšetrovania a absenciu akýchkoľvek väzieb. V tomto smere inšpekčná služba podriadená ministrovi vnútra nespĺňa atribúty nezávislosti a nezaručuje dôveru verejnosti k monopolu štátu na použitie sily, a to ani vtedy, keď podlieha dozoru prokurátora. Dôkazom nezákonného zasahovania orgánov výkonnej moci do jeho vyšetrovania je aj doklad na č. l. 27 a 28 vyšetrovacieho spisu nazvaný ako „Opatrenie“, ktorý vydalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Stred, Banská Bystrica pod ČVS: SKIS-257/OISS-V-2017, a ktorý podpísal osobne podpredseda vlády a minister vnútra Robert Kaliňák. Uvedeným opatrením podpredseda vlády a minister vnútra Robert Kaliňák určil príslušnosť vyšetrovateľa k vyšetrovaniu jeho údajnej trestnej činnosti. Výslovil jednoznačný názor, že člen vlády nesmie a nemôže zasahovať do práce orgánov činných v trestnom konaní a nie jej oprávnený určovať príslušnosť orgánov činných v trestnom konaní, ktoré majú vykonávať vyšetrovanie, a že organizácie podriadené ministrovi vnútra nemajú oprávnenie vykonávať úkony trestného konania. Aj z uvedeného opatrenia, ktoré pripojil k dôvodom odvolania, vyplýva a je nepochybné, že Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je súčasťou ministerstva vnútra a nie policajného zboru. Z ustanovenia § 10 ods. 8 písm. a) Tr. por. je zjavné, že policajtom na účely Trestného poriadku sa rozumie vyšetrovateľ Policajného zboru. Opätovne pripomenul, že má ísť o vyšetrovateľa Policajného zboru, nie o policajta, ktorý vykonáva činnosť v rámci odboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, kde bol z Policajného zboru pridelený na výkon činnosti. Vyšetrovateľ Policajného zboru môže vykonávať svoju činnosť len v rámci Policajného zboru a nie v rámci ministerstva (ministerstvá nedisponujú zákonnými kompetenciami na zriaďovanie vyšetrovacích orgánov, ktoré by bolo možné považovať za orgány činné v trestnom konaní v zmysle Trestného poriadku). To vyplýva z už uvedeného, teda z toho, že minister nemá zákonné oprávnenie na zriaďovanie vyšetrovacích orgánov stojacich mimo Policajný zbor. Minister teda nemôže vyňať časť vyšetrovateľov z Policajného zboru a organizačne ich zaradiť na ministerstvo. Inak povedané, urobiť tak môže, avšak počas ich pôsobnosti na ministerstve nemôžu realizovať kompetencie vyšetrovateľa Policajného zboru.

Podľa § 10 ods. 1 Tr. por. „orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt“.

Podľa § 10 ods. 8 Tr. por. policajtom sa na účely tohto zákona rozumie a) vyšetrovateľ Policajného zboru, b) vyšetrovateľ finančnej správy, ak ide o trestné činy spáchané v súvislosti s porušením colných predpisov alebo daňových predpisov v oblasti dane z pridanej hodnoty pri dovoze a spotrebných daní, c) poverený príslušník Policajného zboru, d) poverený príslušník vojenskej polície v konaní o trestných činoch príslušníkov ozbrojených síl, e) poverený príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže v konaní o

trestných činoch príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stáže a v objektoch Zboru väzenskej a justičnej stráže aj jeho zamestnancov a o trestných činoch osôb vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe, f) poverený pracovník finančnej správy, ak ide o trestné činy spáchané v súvislosti s porušením colných predpisov alebo daňových predpisov v oblasti dane z pridanej hodnoty pri dovoze a spotrebných daní, g) veliteľ námornej lode v konaní o trestných činoch spáchaných na tejto lodi.

Podľa § 10 ods. 10 Tr. por. policajtom sa na účely tohto zákona rozumie aj príslušník Policajného zboru, ktorý nie je vyšetrovateľom Policajného zboru alebo povereným príslušníkom Policajného zboru uvedeným v odseku 8 písm. a) a c) v rozsahu určenom všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý vydá Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na vykonávanie rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní alebo v skrátenom vyšetrovaní.

Všeobecne záväzný právny predpis je normatívny právny akt, vytvorený zákonodarcom, ktorý obsahuje jednu alebo viac právnych noriem. Právne predpisy sa uverejňujú na základe zák. č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorá vzniesla obvinenia a následne realizovala všetky úkony vyšetrovania vo vzťahu k nemu, bola zriadená nariadením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 57 z 27. augusta 2007 a č. 117 z 27. augusta 2010. V tejto súvislosti poukázal v celom rozsahu na právoplatný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2015, sp. zn. 1 To 1/2015, podľa ktorého nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 57 z 27. augusta 2007 a č. 117 z 27. augusta 2010 nie je možné považovať za všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydáva ministerstvo vnútra na podklade splnomocnenia § 10 ods. 10 Tr. por. ani podľa obsahu, ale ani podľa formy, lebo interné nariadenie ministerstva vnútra nie je všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa uverejňuje v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, ako to predpokladajú ustanovenia § 4 ods. 2, § 5 ods. 2 zák. č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

Z uvedeného vyplýva, že trestné stíhanie voči nemu viedol nezákonný orgán, a preto aj z tohto dôvodu musí byť spod obžaloby oslobodený v celom rozsahu.

Na záver odvolania navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. d) Tr. por. zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že ho podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodí.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že odvolanie podáva voči výroku o treste v neprospech obžalovaného. Po stručnej rekapitulácii výroku o vine napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožnil, namietol, že uloženie peňažného trestu obžalovanému, ktorý spáchanie trestného činu poprel a ktorého obhajobu považuje za účelovú a nepresvedčivú, je neprimerane mierne. Konštatoval, že zo spáchania skutku obžalovaného priamo usvedčuje osoba, ktorá úplatok prijala. Podľa názoru prokurátora prvostupňový súd dostatočným spôsobom nezohľadnil zásady ukladania trestov vyjadrené v § 34 a nasledujúce Trestného zákona a funkciu trestu. Nezohľadnil spôsob spáchania skutku, jeho následok, formu zavinenia, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy. Uložením takéhoto mierneho trestu je popretý samotný účel a zmysel trestu a jeho prevýchovný účinok.

Mal za to, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť prísnejším trestom, a to trestom odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby s určením primeranej doby podmieneného odkladu v kombinácii s peňažným trestom v primeranej výške.

Navrhol preto, aby najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol.

Odvolania obžalovaného a prokurátora boli týmto stranám konania zaslané na vyjadrenie, avšak zostali

bez odozvy.

Najvyšší súd po zistení, že v posudzovanej veci postup podľa § 316 Tr. por. neprichádza do úvahy, preskúmal na podklade podaných odvolaní v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané prihliadajúc len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti v uvedenom rozsahu najvyšší súd zistil, že odvolania podali oprávnené osoby v zákonom stanovenej lehote proti výrokom napadnutého rozsudku, proti ktorým sú prípustné. Zistil však, že odvolania obžalovaného a prokurátora nie sú dôvodné.

Z obsahu odvolania obžalovaného E. K. vyplýva, že ním v postate namieta správnosť zisteného skutkového stavu a naň nadväzujúce výroky o vine a treste a zároveň aj konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku.

Najvyšší súd k prvej časti odvolacích námietok obžalovaného uvádza, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom všetky dôkazy potrebné na objasnenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por., a tieto správne vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por., a dospel tak k správny skutkovým a právnym záverom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, akými úvahami sa prvostupňový súd riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov, a s týmito sa najvyšší súd stotožnil.

Napriek tomu k odvolacím námietkam obžalovaného najvyšší súd uvádza nasledovné.

Hoci obžalovaný spáchanie skutku od začiatku trestného stíhania v celom rozsahu poprel, a to aj pri konfrontácii so svedkom v prípravnom konaní, z jeho spáchania je spoľahlivo usvedčený nielen výpoveďou svedka v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, ale najmä obsahom vyhotoveného obrazovo - zvukového záznamu.

Z predloženého spisu vyplýva, že svedok bol uznesením vyšetrovateľa Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Stred, Banská Bystrica z 5. apríla 2017, ČVS: SKIS-2/OISS-V-2017, obvinený z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spáchaného jedenástimi skutkami.

Neskorším uznesením toho istého orgánu z 21. júla 2017, ČVS: SKIS-2/OISS-V-2017, bol podľa § 21 ods. 1 Tr. por. (per analogiam) vylúčený zo spoločného konania z trestnej veci obvineného kpt. Mgr. E. S. a spol. a z tohto dôvodu bol v posudzovanej veci vypočutý už len v procesnom postavení svedka.

Vychádzajúc z uvedeného procesného postupu, sa pri skúmaní dôvodnosti odvolania obžalovaného najvyšší súd sústredil na výpovede nstržm. Mgr. L. Ď. vykonané len v procesnom postavení svedka.

Z výpovedí svedka vyplýva, kto (obžalovaný), v akej výške (5 - 10 eur) a za aký úkon (súvisiaci s evidenciou vozidla) mu úplatok odovzdal, ako aj ďalšie okolnosti jeho poskytnutia tak, ako to v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku uviedol už súd prvého stupňa. Svedok zároveň zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu v skorších štádiách trestného stíhania a v inom procesnom postavení (obvineného) vypovedal: „... E. K. mi úplatok asi nedal...“, keď uviedol, že po pozretí videozáznamu si je istý, že obžalovaný mu vložil ruku do vrecka a že išlo o peniaze, ktoré obžalovaný držal v ruke a nechal mu ich vo vrečku, pričom si na presnú sumu nepamätal.

Vysvetlil, že išlo o tzv. zvyklostný úplatok, ktorý bol na ich pracovisku zaužívaný, a bolo len vecou obžalovaného, v akej výške úplatok dal.

Z obrazovo - zvukového záznamu napriek tvrdeniu obžalovaného o potľapkaní svedka po boku, chrbte, zreteľne vidieť, že tomu tak nebolo. Naopak, je vidieť, že obžalovaný po tom, ako si ľavou rukou z ľavého zadného vrečka svojich nohavíc niečo vybral a v rukách následne prepočítal, vsunul svoju ľavú ruku do pravého predného vrečka nohavíc svedka, snažiac sa o čo najnenápadnejšie vykonanie tohto pohybu. Tieto dôkazy aj napriek istým nepresnostiam vo výpovedi svedka, na ktoré obžalovaný v odvolaní podrobne poukázal (spôsob vstupu obžalovaného do kancelárie svedka, jeho predbehnutie, časenka a pod.), a obrazovo - zvukový záznam ich potvrdzuje, spoľahlivo dokazujú pravdivosť usvedčujúcej výpovede svedka. Napriek tomu, že z obrazovo - zvukového záznamu nie je možné vizuálne zistiť, čo vlastne obžalovaný svedkovi do vrečka dal, spôsob, akým tak spravil, usilujúc sa, aby to nebolo vidieť, a zjavne o ním tvrdené potľapkanie svedka nešlo, možno bez akýchkoľvek rozumných pochybností svedkovi veriť, že to bol tzv. zvyklostný úplatok vo výške 5 - 10 eur, ktorý sa na Okresnom dopravnom inšpektoráte v A. pri vykonaní evidencie motorových vozidiel dával.

Nič na zákonnosti a správnosti týchto záverov nemení ani tá skutočnosť, že svedok obžalovaného usvedčoval až po pozretí obrazovo - zvukového záznamu.

Je totiž potrebné mať na zreteli tú skutočnosť, že svedok je trestne stíhaný za jedenásť skutkov zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., preto je pochopiteľné a logické, že sa na priebeh jednotlivých skutkov spáchaných v rôznom čase podrobne nepamätá. Z tohto dôvodu bolo potrebné pri pochybnostiach svedka vyplývajúcich zo skôr uvedených skutočností mu obrazovo - zvukový záznam, zákonnosť a autenticita ktorého (s výnimkou, že príkaz sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica bol vydaný na podnet Sekcie inšpekčnej služby) obžalovaným namietané neboli, v prípravnom konaní prehrať. Svedok po jeho vzhladnutí autentickosť a pravdivosť záznamu potvrdil a okolnosti významné pre posúdenie veci vysvetlil. Rovnako tak spravil aj po vykonaní tohto dôkazu na hlavnom pojednávaní.

Ďalšími dôkazmi, ktoré potvrdzujú súvislosť, s ktorou došlo k odovzdaniu úplatku, sú listinné dôkazy (č. l. 216 - 220), ktoré súd oboznámil na hlavnom pojednávaní a z obsahu ktorých vyplýva, že svedok v kritickom čase vykonával pre obžalovaného evidenčný úkon uvedený v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Nie je preto významná obhajobná námietka obžalovaného o nepravdivosti svedkovej výpovede o odovzdaní úplatku z dôvodu nečakania v rade, pretože táto pohnútk konania obžalovaného v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku uvedená nie je. Nepochybné však je, ako to vyplýva z obrazovo - zvukového záznamu, že obžalovaný úplatok svedkovi dal v súvislosti s vykonaním evidencie motorového vozidla, čo našlo správny odraz v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku.

K druhej časti odvolacích námietok obžalovaného týkajúcich sa vyšetrovacieho orgánu (Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Stred, Banská Bystrica) najvyšší súd uvádza nasledovné.

V úvode odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prvostupňový súd poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 95/2015, z ktorého vyplýva, že Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je zákonným subjektom vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní podľa Trestného poriadku, podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z obsahu tohto zjednocujúceho stanoviska o.i. vyplýva, že z hľadiska pôsobnosti Policajného zboru (a to konkrétne pri odhaľovaní a vyšetrovaní trestných činov podľa § 2 ods. 1 písm. b), písm. d) zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore) a z hľadiska pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní podľa Trestného poriadku (vyšetrovateľ Policajného zboru, poverený príslušník Policajného zboru a príslušník

Policajného zboru v zmysle § 10 ods. 8 písm. a), písm. c) a ods. 10 Tr. por.) je inšpekčná služba službou Policajného zboru, a teda jeho súčasťou, ktorá nie je a nemôže byť z Policajného zboru ministrom vnútra vyňatá jeho interným aktom, ktorý (navyše) nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu.

Čo však do pôsobnosti ministra vnútra patrí, je zriaďovanie a rušenie útvarov Policajného zboru, v rámci ktorých pôsobia služby Policajného zboru a určovanie náplne činnosti (teda vecnej a miestnej príslušnosti) a vnútornej organizačnej štruktúry týchto útvarov (§ 4 ods. 1, ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore)

Rovnako, minister vnútra môže určiť, že služby a útvary Policajného zboru nebudú riadené prezidentom Policajného zboru, ale „inak“ (§ 6 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore).

V konečnom dôsledku celý Policajný zbor je podriadený ministrovi vnútra (§ 6 ods. 1, zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore). Sú mu tak podriadené ako služby a útvary riadené prostredníctvom prezidenta Policajného zboru, tak aj služby a útvary riadené „inak“.

V rámci takto vymedzenej štruktúry vykonávajú do inšpekčnej služby zaradení policajti (príslušníci Policajného zboru v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore) činnosť, ktorou naplňajú pôsobnosť Policajného zboru (v zmysle § 2 ods. 1 písm. b), písm. d) zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore).

Pri riadení však ide o riadenie služobnej činnosti policajtov (nie zamestnancov štátnej služby alebo v pracovnom pomere na ministerstve vnútra), a to policajtami (riaditeľ každého z Odborov inšpekčnej služby, riaditeľ Inšpekčnej služby, generálny riaditeľ Sekcie kontroly a inšpekčnej služby). Až sekundárne nastupuje podriadenosť ministrovi vnútra, tak ako v prípade služieb a útvarov riadených prostredníctvom prezidenta Policajného zboru. Pokiaľ nariadenia ministra vnútra (interné akty) vydané v zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore (53/2009, 175/2010, 150/2011, 30/2012), ktorými sa určuje vecná a miestna príslušnosť útvarov Policajného zboru, vo svojej terminológii zdôrazňujú sekundárny administratívno-organizačný aspekt inšpekčnej služby a označujú ju ako Útvar ministerstva vnútra, na vyššie uvedených záveroch to nič nemení. Ide o inšpekčnú službu Policajného zboru a ak by aj nariadenia ministerstva a ministra vnútra v tomto smere odporovali zákonu (zákon o Policajnom zbore), platí zákon. Nejde tu totiž o vzťah všeobecne záväzných právnych predpisov rôzneho stupňa právnej sily, ktorý by bolo potrebné riešiť v konaní o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom Slovenskej republiky podľa čl. 125 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako nie je z hľadiska legálnej pôsobnosti podstatná terminológia inšpekčnou službou používaných tlačív a pečiatok - tieto by však mali vychádzať z primárneho (zákonného) kompetenčného aspektu, že ide o inšpekčnú službu Policajného zboru. Z hľadiska vyšetrovateľa Policajného zboru sú podstatné tie skutočnosti, že ide o policajta (príslušníka Policajného zboru podľa § 7 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore) v štátnoslužobnom pomere policajta podľa zákona o štátnej službe policajtov, ktorý bol do funkcie vyšetrovateľa určený ministrom vnútra (§ 34 zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe policajtov) a vykonáva procesnú činnosť podľa Trestného poriadku. Pri tejto činnosti (výkone procesných úkonov) nie je riadený príslušným riaditeľom policajného útvaru, ani ministrom vnútra, ale v rozsahu úpravy Trestného poriadku je podriadený prokurátorovi (jeho dohľadu v zákonom vymedzenej podobe). Rovnako je tomu v prípade povereného príslušníka Policajného zboru s obdobným spôsobom ustanovenia do funkcie (podľa § 33 zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe policajtov).

Práva obvineného podľa Trestného poriadku, Ústavy a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6) nemôžu byť porušené len tým, že vo vyšetrovaní bol činný procesný policajt služobne zaradený v inšpekčnej službe, alebo že relevantný dôkaz bol získaný použitím informačného technického prostriedku podľa zák. č. 166/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov na základe žiadosti Policajného zboru, podanej inšpekčnou službou (tam služobne zaradeným policajtom).

Legálna pôsobnosť „inšpekcie“ nič nemení na možnosti procesnej neakceptovateľnosti chýb postupu v

trestnom konaní orgánu, ktorý takou pôsobnosťou disponuje. V tomto smere garantom práv obvineného v zákonom, ústavnom i medzinárodnoprávnom kontexte je súd. Vyšetrovanie tvorí len predpolie súdneho konania, v ktorom jedine možno uznať kohokoľvek za vinného, ak je však prokurátorom postavený pred súd.

Európsky súd pre ľudské práva (ESLP) vo viacerých rozhodnutiach (vec Eremiášová a Pechová proti Českej republike, vec Kummer proti Českej republike) konštatoval nedostatočnú účinnosť (efektívnosť) vyšetrovania v prípadoch, ktoré vyvolávali podozrenie zo spáchania trestného činu policajtom. Popri konštatácii konkrétnych nedostatkov postupu vyšetrovacích orgánov boli navyše konštatované porušenia príslušných ustanovení (článkov) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), a to z dôvodu vyšetrovania predmetných udalostí inštitúciou, ktorá je rovnako ako polícia v priamej alebo nepriamej podriadenosti ministrovi vnútra. Interpretačne, aj keď ide o orgán z hľadiska právneho poriadku dotknutej krajiny legálny, z dôvodu príslušnosti k rovnakému exekutívnemu (vládnemu) rezortu je nedostatočná jeho legitimita na vyšetrovanie policajtov.

Dohovor v týchto prípadoch ale nebol porušený v čl. 6, ktorý zabezpečuje právo obvineného na spravodlivý proces.

K porušeniu Dohovoru došlo z hľadiska porušenia práva na život v zmysle čl. 2 Dohovoru a z hľadiska zákazu mučenia a iného ponižujúceho alebo neľudského zaobchádzania (čl. 3 Dohovoru), a to v súvislosti s nedostatočne účinným vyšetrovaním, a teda absenciou účinného právneho prostriedku nápravy.

Problém teda nespočíval v pochybnostiach o zachovaní práv obvinených, ktorí boli v riadnom súdnom konaní uznaní za vinných, ale práve naopak, k obvineniu žiadnej osoby nedošlo a podozrenie smerovalo k zakrývaniu trestnej činnosti policajtov.

Z rozhodnutia ESLP vo veci Ramsahai a ostatní proti Holandsku vyplýva, že aj v tomto prípade sa jednalo o konanie týkajúce sa práv poškodeného, avšak ani v ňom ESLP nevyslovil porušenie čl. 6 Dohovoru. Rovnako ako ani v prípade Mižigárová proti Slovenskej republike, v ktorom ESLP vyslovil, že došlo k porušeniu čl. 2 Dohovoru z dôvodu, že vnútroštátne orgány nedostatočne zabezpečili právo poškodeného na život a neuskutočnili účinné vyšetrovanie okolností smrti poškodeného Y..

Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 13. novembra 2019, sp. zn. PL. ÚS 169/2019-16, o. i. v inej veci týkajúcej sa „inšpekcie“ vyslovil, že k namietanému nesúladu právnej úpravy s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 Ústavy platí, že vyšetrovanie vykonával v zmysle § 10 ods. 1, ods. 8 písm. a) a c) a ods. 10 Tr. por. v znení účinnom do 31. januára 2019 orgán činný v trestnom konaní, ktorý bol ako príslušník Policajného zboru inak služobne zaradený v inšpekčnej službe. V trestnom konaní má však taký príslušník Policajného zboru osobitné postavenie (§ 7 zákona o Policajnom zbore, a to aj s ohľadom na znenie účinné do 31. januára 2019), uvedené znamená, že vo vzťahu k páchatelom trestných činov je oslabená argumentácia týkajúca sa nedostatku nezávislosti vyšetrovania. V trestnom konaní možno preskúmať postup policajta (aj vo vzťahu k právam obvinených a poškodených), nie je ho však možné považovať za orgán bez oprávnenia a povinnosti vyšetrovať. Práva poškodených môžu byť porušené práve nesplnením uvedenej povinnosti, resp. nedostatočne účinným vyšetrovaním (čo bolo primárnym dôvodom vyslovenia porušenia ich práv zo strany ESLP vo veciach Eremiášová a Pechová proti Českej republike a Kummer proti Českej republike).

K odvolacím námietkam obžalovaného najvyšší súd uvádza, že „inšpekcia“ trestnú vec vedenú pod pôvodnou spisovou značkou ČVS: SKIS-2/OISS-V-2017 vyšetrovala preto, že obvinenými okrem iných osôb boli aj viacerí príslušníci Policajného zboru pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné.

Ako už najvyšší súd v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia konštatoval, aj keď Mgr. npráp. L. Ď. bolo obvinenie vznesené 5. apríla 2017, ČVS: SKIS-2/OISS-V-2017, v neskoršom štádiu trestného

stíhania bol (tak ako aj obžalovaný E. K.) uznesením vyšetrovateľa z 21. júla 2017, ČVS: SKIS-2/OISS-V-2017, spolu s ďalšími dvadsaťjeden obvinenými z dôvodu § 21 ods. 1 Tr. por. vylúčený zo spoločného konania v trestnej veci obvineného kpt. Mgr. E.X.C. S.C..

Návrh na vydanie príkazu na vyhotovenie obrazových, zvukových alebo obrazovo - zvukových záznamov Špecializovanému trestnému súdu, na podnet vyšetrovateľa vyššie uvedenej súčasti polície z 18. januára 2017, podal 23. januára 2017 prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z priestorov kancelárie č. XXX administratívnej budovy Okresného riaditeľstva Policajného zboru v V., Okresného dopravného inšpektorátu v A., detašovaného pracoviska s miestom výkonu v G. X. Y., ul. E. XXX. Podal ho z dôvodu, že využitie iných dôkazných prostriedkov v danej fáze prípravného konania nebolo efektívne, pretože zainteresované osoby majú vedomosť o trestnej činnosti a majú záujem vyhnúť sa postihu hroziacemu za jej spáchanie. Konštatoval, že pri tomto druhu trestnej činnosti nie sú vytvárané žiadne relevantné stopy, ktorých zaistením a analýzou by bolo možné s väčším časovým odstupom stotožniť a usvedčiť páchateľov dodatočne. Cieľom vyhotovenia obrazovo - zvukových záznamov bolo zistiť, hodnoverne preveriť a zdokumentovať podozrenie z trestnej činnosti príslušníkov Policajného zboru, medzi ktorými bol aj npráp. Bc. L. Ď., ako aj iných osôb, ktoré úplatky prijímajú a ktoré úplatky poskytujú. Dokumentovanie tejto trestnej činnosti s použitím iných metód by bolo neúčinné, resp. podstatne sťažené.

Nadväzne na to sudca pre prípravné konanie príkazom na vyhotovenie obrazových, zvukových alebo obrazovo - zvukových záznamov z 26. januára 2017 sp. zn. BB-ŠTS-V-66-1/17-Ntt-47, podľa § 114 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por. vydal príkaz na vyhotovenie obrazových, zvukových alebo obrazovo - zvukových záznamov z priestorov kancelárie označenej už v návrhu prokurátora na konkrétne záujmové objekty (okrem iných aj na npráp. Bc. L. Ď.) a doposiaľ nestotožnené osoby, ktoré v uvedenom priestore prijímajú alebo poskytujú, ponúkajú, resp. sľúbia úplatok v peňažnej alebo naturálnej forme príslušníkom Policajného zboru. Príkaz vydal na čas od 26. januára 2017 do 26. apríla 2017 a riadne ho odôvodnil. Uvedený príkaz sudcu pre prípravné konanie súd na hlavnom pojednávaní oboznámil.

Za týchto okolností z hľadísk namietaných odvolaním obžalovaného, ako aj z obsahu spisu, najvyšší súd nezistil žiadne porušenie práva obžalovaného na spravodlivé súdne konanie a obhajobu. Nielenže zo skôr uvedených dôvodov bol proces dokazovania vykonaný zákonným spôsobom, ale obvinený mal obhajcu už od prípravného konania až po skončenie hlavného pojednávania. Tento bol prítomný pri vykonaní všetkých procesných úkonov vo všetkých doterajších štádiách trestného konania významných pre posúdenie otázky viny obžalovaného E. K., t. j. v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní, v ktorých práva obhajcu aktívne využíval.

Správne a v súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri právnom posúdení konania obžalovaného ako prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. por., pretože inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo poskytol úplatok a uvedený čin spáchal voči verejnému činiteľovi.

Pochybenie najvyšší súd nezistil ani na výroku o treste, ktorého druh podaným odvolaním namietol prokurátor.

Prvostupňový súd v súlade so zákonom pri ukladaní druhu a výmery trestu mal pri rozhodovaní o tejto otázke na zreteli ustanovenia § 34 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 Tr. zák., § 56 ods. 2 Tr. zák. a § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. Dospel preto k správnomu záveru, že pri jednej poľahčujúcej okolnosti a žiadnej priťažujúcej okolnosti a doterajšom bezúhonnom spôsobe života obžalovaného, postačuje na splnenie účelu trestu (ochrana spoločnosti tým, že obžalovanému zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a iných súčasne odradí od páchania trestných činov) uloženie peňažného trestu vo výške 800,- eur s tým, že pre prípad úmyselného zmarenia výkonu tohto trestu mu ustanovil náhradný trest odňatia slobody na dva mesiace. Najvyšší súd k tomu dodáva, že v posudzovanom prípade, v ktorom sa skutok stal začiatkom roka 2017, išlo o tzv. zvyklostný úplatok v minimálnej výške, za ktorý však obžalovaný nič nechcel, pretože ako to vyplýva z

tzv. skutkovej vety, tento bol daný v súvislosti s vykonávaním evidencie motorového vozidla, pri ktorej ale svedok postupoval (opak nebol žiadnym spôsobom preukázaný) v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Uloženie prísnejšieho trestu, a to trestu odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby s uložením primeranej doby podmieneného odkladu v kombinácii s peňažným trestom v primeranej výške, ktorého sa v podanom odvolaní domáhal prokurátor, vzhľadom na už skôr uvedené okolnosti by tak podľa názoru najvyššieho súdu bolo trestom neprimerane prísny, plniacim len jeho represívnu funkciu a potlačením výchovnej funkcie trestu.

Riadiac sa týmito úvahami, najvyšší súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší opravný prostriedok nie je prípustný.